

Virgil Tănase va regiza „Fiarele” la Teatrul Dramatic

Viitoarea premieră a Teatrului Dramatic „Fani Tardini” este spectacolul „Fiarele”, atât textul cât și regia aparținându-i lui Virgil Tănase.

Reporter: Cum ați ajuns să regizați un spectacol în orașul dumneavoastră natal?

Virgil Tănase: Anul trecut, când Universitatea “Dunărea de Jos” mi-a acordat titlul de Doctor Honoris Causa, directorul Teatrului Dramatic, Vlad Vasiliu, fostul meu coleg de facultate, m-a întrebat dacă nu vin să fac un spectacol la Galați. Mi-a spus: pentru că ești gălățean, dacă ar fi o piesă de-a ta, ar fi bine. Și, dat fiind publicul de aici, dacă ar fi o comedie, ar fi și mai bine... De ce nu?, am zis. Am început să scriu, iar pe la sfârșitul lunii iulie 2010 s-a încropit o piesă care am spus eu că este interesantă. Erau idei pe care le aveam, dar nu se ivea ocazia - această piesă nu s-ar fi născut acum și poate niciodată, dacă nu exista motivația venită de la Galați. O instituție culturală are, sau avea pe vremuri, când mai credeam în cultură, și vocația de a suscita opere...

Reporter: Când va fi premiera?

Virgil Tănase: Avanspremiera va fi pe 4 iunie. Sper să reușim să facem totul până atunci. În distribuție apare și un copil, care are și școală, părinții spun că lucrează prea mult, însă eu pe 7 iunie trebuie să încep alte repetiții la Paris pentru un spectacol ce va avea premiera la Avignon. Cred că suntem într-un ritm bun, dar, să vedem, sunt 48 de costume pe care le face Doina Levintza, colaborez de mulți ani cu ea, am făcut împreună 15 spectacole, dar și ea face, în paralel, două filme, trei spectacole.

Reporter: Cum apreciați trupa Dramaticului gălățean?

Virgil Tănase: Este, fără îndoială, o trupă bună. Același lucru ar fi putut să se întâmple și la Iași, unde am fost, și dacă mă duc la Berlin. Actorii dintr-o trupă, în funcție de regizorii cu care au lucrat, au un anumit fel de a construi, uneori am impresia că, cel puțin pe unii dintre ei, îi surprinde felul meu de a lucra. Ei trăiesc rolul și îl trăiesc autentic. Problema este că de la această trăire autentică trebuie ajuns la un semn: eu degeaba sunt emoționat dacă nu reușesc să transmit emoția, să o pun în niște cuvinte foarte bine potrivite, ca să ajungă la spectator. Actorul, pe scenă, nu este un om viu, este un semn, el trebuie să emoționeze publicul, nu să fie el emoționat. Ei gesticulează mult și, făcând asta de două ori, a treia oară, atunci când ai nevoie de un gest

important, nu-l mai vede nimeni. Nu sunt convins că sistemul meu e cel mai bun, însă, cu siguranță e altul decât cele în care au lucrat. Echipa cred că ar trebui să fie mai bogată, pentru ca atunci când un regizor vine din altă parte, să aibă mai multe posibilități de a alege. Dar, fără îndoială, sunt actori care au înțeles mai bine. Unii s-ar putea să fie, la finis, mai aproape de mine decât ceilalți. E o muncă complexă, ca întotdeauna.

Reporter: De ce „Fiarele”? Cine sunt fiarele?

Virgil Tănase: Piesa a pornit de la o metaforă. Eu nu cred în libertate. Libertatea, în sine, este o condiție, nu este o valoare. Punctul de plecare în piesă îl constituie ideea îngrijitorilor de la o grădină zoologică de a deschide cuștile și a elibera animalele, dacă tot e libertate. Și astfel ajungem la lumea capitalistă de azi, lumea legilor economice, imuabile, a legilor pieții, care sunt obiective, exact ca materialismul științific înainte, care se aplică și în cazul lumii fiarelor: cine e mai tare îl omoară pe cel mai slab, peștele mare în înghite pe cel mic, ceea ce este în spiritul naturii. Noi am creat o morală care nu este cea naturală: faptul că îl ajut pe unul care e mai slab decât mine nu-i un lucru natural, natural ar fi să-l mănânc. Piesa prezintă, așadar, evoluția societății românești din momentul în care s-a dat drumul la fiare, în 1990, până astăzi. S-ar putea ca publicul să fie surprins pentru că respectivul copil, care are 10 ani în 1990, are tot 10 ani și în 2011 - pentru că el reprezintă o anumită inocență a privirii copilului care se uită la lumea asta de sălbăticiuni. Foarte semnificativă pentru societatea noastră occidentaloeuropeană este lipsa de nuanță în succesiunea imaginilor la televiziune: între publicitate, știrile despre copiii uciși în Palestina și un serial american - astfel că piesa e împănată de secvențe de televiziune, reclame, care nu sunt filmate, ci sunt jucate de actori. E o comedie tristă, pentru că e vorba despre condiția noastră, iar fiarele sunt ridicole.

Viața Liberă – mai 2011